

JESSICA SUNI

HOITO

TAMMI

JESSICA SUNI

Hoito

© JESSICA SUNI JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2014

ISBN 978-951-31-7986-1

PAINETTU EU:SSA

1

Keskipäivän aurinko leikki nukkuvan naisen vartalolla, teki kuvioita hänen paljaalla pinnallaan. Vyötärölle asti ulottuvat hiukset levittäytyivät viittana hänen ympärilleen.

Pidin hänen tavastaan olla alasti. Se oli hänelle luonnollinen olotila.

Pitkäaikainen avovaimoni ei ollut suostunut rakastelemaan valoisalla. Saunassakin käytiin aina pimeässä, sillä hän pelkäsi minun kiinnittävän huomiota hänen kehonsa puutteisiin. Samainen vaimo piti suutelemista inhottavana.

Tätä olentoa saattoi puolestaan suudella tuntikausia ja aina vain hän janosi lisää.

Olin jo pitkään katsellut häntä kun hän vihdoinkin alkoi liikahtella. Hän hymyili suloisesti kohdatessaan katseeni. Pehmeät kädet kiipesivät kaulalleni. En voinut olla rakastelematta häntä vielä kerran.

Jälkeenpäin hän makasi sylissäni tyytyväisesti huokailen. Hyväilin hänen hiuksiaan. Hän toisti kuiskaten rakastavansa.

Kysyin mitä kohtaa minussa hän rakastaa eniten ja annoin käteni vaeltaa hänen rinnoilleen.

Hän vastasi naureskellen, että olen kokonaisvaltaisen hyvä pakettiratkaistu.

– Mutta jos pitää valita joku kohta?

Hän vei käteensä kulmakarvoilleni ja sanoi, että ne ovat niin herkät ja ilmeikkäät. Etusormellaan hän piirteli kuvioita kämmeneeni ja hymisi, että kätenikin ovat ihanat.

– Nämäkö lapiot?

Silitin hänen vatsaansa. Hän sanoi nauttivansa kosketuksestani. Lepäsimme yhdessä vielä hetken. Sitten irrottauduin vastahakoisesti syleilystä. Hän sipsutti kylpyhuoneeseen.

Yhtenä päivänä hän oli vain seissyt oviaukossa vastaanotollani. Määrittelemättömän ikäinen nainen. Kalpeat kasvot, tulipunainen mekko. Silmiä kehysti ohuet metallisangat.

Hoitolan hämärässä valaistuksessa en heti tunnistanut häntä. Mutta kun nainen tuli lähemmäksi tajusin, että olin nähnyt hänet ennenkin. Henkisen valon messuilla. Olin siellä tekemässä luontaishoitoja ja nainen oli tullut luokseni.

Hän oli kiertänyt hoitopistettäni pitkään ennen kuin epäroivin askelin uskaltautui sermiäni taakse varaamaan aikaa messuilla tehtävään näytehoitoon. Kymmenien muiden hoitajien joukosta hän oli valinnut juuri minut.

Jokainen hoidettava on erilainen, mutta tämä nainen oli jäänyt erityisesti mieleeni. Hän oli ollut kuin muovailuvahaa käsissäni. Niin kiehtovan pehmeä. Ajattelin, että tältä Jumalasta varmaan tuntui kun hän loi naisen.

Mitä ilmeisimmin hetki oli naisestakin ollut erityinen, koska hän hakeutui luokseni uudelleen.

Minulla oli aamiainen valmiina kun nainen tuli suihkusta. Turbaani päässä hän alkoi kaivella meikkipussia esiin repusta. Se oli joka-aamuinen rutiini.

Nainen ei halunnut muuttaa kehoaan pysyvämmiin. Hänellä ei ollut mitään tatuointeja tai lävistyksiä, ei edes reikiä korvissaan. Hiuksetkin olivat luonnonvaaleat ja saivat kasvaa juuri niin pitkiksi kuin ne kasvoivat. Meikkiä hän sen sijaan käytti. Se lähti pesemällä. Nyt hän oli kuitenkin vielä täysin luonnontilassa.

Hiivin hänen taakseen ja suutelin hänen alastonta kaulaansa. Pidín siitä miltä hän maistui. Pidín hänen tuoksustaan. Minun oli pakko rääkätä häntä kutittamalla kunnes molemmat hengästyneinä makasimme lattialla ja hän nau-raen anoi armoa.

Kysyin miksi hän meikkaa kun kuitenkin kohta nuolen kaiken pois. Hän vastasi haluavansa näyttää inhimilliseltä kun mennään ihmisten ilmoille.

Ihmettelin mitä väliä sillä on miltä näyttää ihmisten edessä.

Hän levitti värivoidetta kasvoihin ja sanoi, että se on itse-tuntoon liittyvä juttu, meikki on naamio joka suojelee hänen sisintään.

Kerroin, ettei sisin kaipaa mitään suojelusta, ego sitä tarvitsee ja kaikki toimenpiteet egon hengissä pitämiseksi ovat pahasta. Ne estävät ihmistä saavuttamasta todellista onnellisuutta.

Hän sanoi arvostavansa sitä, etten vaadi häntä laittautumaan, mutta kyseli enkö kuitenkin pidä häntä kauniimpana kasvot maalattuina.

Pidín, mutta sitä en suinkaan aikunut sanoa.

Vastasin kysymällä onko hänelle tärkeitä saada kuulla olevansa kaunis. Ennen kuin hän ehti myöntää jatkoin, etten

aio tukea hänen egoaan kertomalla hänelle miten kaunis hän on. Hän näytti pettyneeltä.

Ego oli naiselle herkkä paikka. Hoitaessani häntä olin saanut hyvän käsityksen tästä. Aurojen kanssa työskennellessä pääsee toista lähelle ihan eri tasolla kuin tavanomaisessa kanssakäymisessä. Energiakeho paljastaa ihmisestä asioita, joita hän ei itsekään aina tiedosta.

Työni kautta pääsin kurkistamaan hoidettavan sisimpään. Sinä aikana, jona olin toiminut luontaisterapeuttina, olin nähnyt paljon. Ego teki sielulle saman, minkä haittakasvi tekee viljapellolle. Jotta sielu kantaisi toivottua hedelmää, rikkaruohot oli kitkettävä. Siihen eivät pelkät henkiset harjoitukset riittäneet. Tarvittiin tietoisia ponnistuksia ja ulkopuolista apua.

Nainen punaisessa leningissä antoi katseensa kiertää hoitotilassani. Se oli yksinkertaisesti sisustettu huone, jota hallitsi hierontapöytä. Vasemmalla puolella bambusta punottu väliseinä erotti tilan eteisestä. Huoneen oikealla laidalla sijaitsevista ikkunoista avautui näkymä Helsingin rautatien torille, mutta talon ylimmässä kerroksessa liikenteen melu haihtui kaukaiseksi surinaksi, kuin simpukkaan vangittu meri.

Pyysin naista asettumaan selälleen hierontapöydälleni ja hän ojentautui täyteen pituuteensa. Hän oli minua pidempi, mutta hoikka varsi sai hänet vaikuttamaan pienemmältä. Jalat oli verhottu ohuisiin nylonsukkiin ja saatoin erottaa vaaleanpunaiset pienet varpaat silmukoiden lävitse. Lyhyt mekko paljasti enimmänsä osan pyöreistä reisistä. Paljastettavaa riitti, sillä naisella oli yksi kauneimmista vartalosta, mitä olin pitkään aikaan nähnyt.

Riisuin naisen silmälasit, peitin hänet viltillä ja kysyin mitä hänelle kuuluu.

Nainen veti henkeä niin kuin olisi aikeissa sanoa jotain, mutta sulki sitten epäröiden suunsa.

Puristin rohkaisevasti hänen oikeaa kättään. Se oli pieni ja kylmä.

Reaktio oli yllättävän voimakas. Puhe alkoi virrata naisen huuilta loppumattomana tulvana. Oli kuin olisin käynnistänyt jukeboxin.

Annoin hänen puhua ja kävin napsauttamassa CD-soittimen päälle. Hän jatkoi kertomustaan hiljaisen meditaatiomusiikin säestyksellä.

Naisen ääni oli huoliteltu, turhankin selkeä. Hän artikuloi jokaisen sanan loppukonsonantteja myöten.

Purettu kihlaus ja vaikea ero. Paineet työpaikalla. Ongelmallinen isäsuhde. Uusi avomies.

Nainen vaikeni.

Vilkaisin häneen.

Oliko se siinä?

Nainen nyökkäsi. Eiköhän ollut aika aloittaa hoito? Hän ei halunnut session venyvän yliajalle hänen höpötyksensä vuoksi.

Hymyilin hänelle. Ei ollut kiirettä. Nainen voisi rauhassa ottaa sen ajan minkä tarvitsi. Olin täällä häntä varten.

Hetken näytti siltä kuin nainen olisi aikonut jatkaa tilitystään. Kun hän jälleen puhui hän kuitenkin vain kiitti siitä, että oli saanut purkaa sydämensä. Oli jo parempi olo.

Luottavaisesti hän sulki silmänsä.

Aloitin hoidon asettamalla käteni hänen oikean käsi-vartensa päälle.

Nyt, kun nainen ei nähnyt, saatoin tarkastella hänen kasvojaan oikein läheltä. Hän ei ollut mitenkään klassisen kaunis. Leuka oli liian terävä, suu heikkopiirteinen. Nenässä

oli pieni kyömy. Hän näytti täysin avuttomalta siinä maastessaan.

Ojensin käteni ja silitin hiukset hänen otsaltaan ennen kuin jatkoin käsittelyä. Saatoin aistia miten nainen värisi mielihyvystä.

Hänen kätensä olivat kapeat ja sirot, pitkin valkoisin kynsin. Ajattelin kysyvää odottavaa katsetta, varovaisen viettelevää elekieltä. Kuvittelin kuinka hän kietoiisi kätensä kaulaani ja sivelisi niskaani, selkääni, rintakehäni kevyin sormin. Raapaisisi pikkaisen...

Nainen liikahti kätteni alla ja huokaisi kevyesti, kuin unissaan.

Katseeni siirtyi kauniisti kaartuvaan poveen, joka liikkui rauhallisen hengityksen tahdissa ohuen viltin alla, ylös ja alas. Ylös ja alas. Hänen koko olemuksensa oli kuin rukousmantra. ”Pidä minusta, pidä minusta, pidä minusta”, se hoki.

Pyysin naista kääntymään vatsalleen. Ensin hän ei reagoinut, joten hyväilin varovaisesti sormellani hänen kasvojaan. Hän oli puoliunessa ja hymyili minulle. Tukka oli pörröinen ja ripsiväristä oli karissut mustia hileitä punoittaville poskille. Hän näytti aivan päivätorokkuja ottaneelta pikkutytyltä. Mieleni teki ottaa hänet syliini ja rutistaa.

Asetin käteni naisen olkapäille. Ohuen puseron läpi saatoin nähdä hänen kylkiluunsa.

Kämmeniäni poltteli. Hänen kehonsa tankkasi energiaa kuin kuihtunut kasvi vettä. Tunsin hänen auransa vahvana, mutta herkkänä. Siinä hän makasi edessäni pehmeänä ja joustavana, kuin odottaen muokkaamistaan.

Intuition johdattelemana aloin hyväillä naisen selkää pitkin vedoin. Aloitin hartioista ja sivelin hänen lapaluitaan, alaselkää ja pakarointa. Hän säpsähti kosketustani.

Rauhoittavasti kuiskasin naisen korvaan, että kaikki on ihan hyvin. Kehotin häntä rentoutumaan.

Jatkoin hyväilyä. Silitin hänen reisiään ja pohkeitaan. Hän tuntui ihan uskomattoman hyvältä. Kuulin kuinka hän pidätteli hengitystään, ettei paljastaisi miten paljon käsitteilyni kiihotti häntä. Viimeistelin hoidon piirtämällä naisen ääriviivat hyväilyin.

Sillä välin kun kävin pesemässä kädet nainen oli noussut istumaan hierontapöydälle. Hoitovilttiin kietoutuneena hän katseli minua, jalat kevyesti ristissä nilkkojen kohdalta.

Tarjosin hänelle lasillisen vettä ja kysyin mikä on olo.

Nainen siemaili vettä mietteliäänä.

Varovaisesti hän sanoi, ettei muistanut selkäpuolen hyväilyä aiemmalta hoitokerralta.

Hän jäi odottamaan vastaustani.

Hymyilin. Nainen tiesi tasan tarkkaan mistä oli kyse. Tämä oli hänen tapansa yrittää saada minut verbalisoimaan se minkä me kummatkin tiesimme: että välillämme oli voimakas seksuaalinen jännite.

Sitten mieleeni juolahti kauhea ajatus. Mitä jos nainen ei voinut myöntää minuun tuntemaansa vetoa itselleen? Jos hän nyt istui tuossa keksimässä verukkeita tuntemuksilleen, minua olisi helppoa syyttää.

Istahdin naisen viereen hoitopöydälle. Vaistomaisesti hän ponnahti pystyyn. Hän oli selkeästi varuillaan.

Nousin ja peräännyin itsekin vähäsen, osoittaakseni, että olin vaaraton. Nyt oli oltava tarkkana. Yksikin väärä liike ja hän saattaisi pötkiä pakoon.

Lempeimmällä mahdollisella tavalla kysyin naiselta oliko jokin hoidossa tuntunut pahalta.

Nainen katsoi minua tutkivasti.

Lähinnä hän oli hämmentynyt. Hyväily oli tuntunut aika, noh, intiimiltä.

Tajusin, että tilanne voisi yhä kehittyä kumpaan suuntaan tahansa. Minun tehtäväni oli saada nainen ottamaan vastuu omista tunteistaan. Punnitsin sanojani tarkkaan ennen kuin vastasin.

Kuten nainen tiesi, energiahoito oli hyvin intuitiivista. Ei ollut yhtä ainoata oikeata tapaa tehdä sitä. Erilaisia hoitoja oli yhtä paljon kuin hoidettavia. Naisen kohdalla olin saanut voimakkaan impulssin välittää energiaa niin sanotulla hands on -tekniikalla, johon saattoi sisältyä hierontaa muistuttavia liikkeitä. Myönsin, että olisi ollut korrektaa jutella naisen kanssa tarkemmin hoidon mahdollisesta kulusta jo etukäteen, mutta nainen oli hoidettavana tuntunut niin luontevalta, etten ollut tullut tätä ajatelleeksi.

Nainen nyökkäsi ymmärryksen merkiksi. Sitten hän noukki silmälasinsa pöydältä, ojensi kätensä hyvästiksi ja käveli ulos punainen helma liehuen.

Ellei seuraava asiakas olisi kuikuillut avoimesta ovesta sisään, olisin lähtenyt hänen peräänsä.

Ilta sujui rauhattomissa tunnelmissa. Minulla ei ollut naisen puhelinnumeroa, en tiennyt hänen koko nimeään eikä minulla ollut mitään keinoa tavoittaa häntä.

Miten naisen käytös oli tulkittavissa? Hyväksyikö hän välillämme olevan ilmeisen vetovoiman, vai pakeniko hän sitä? Oliko hänellä miten hyviä valmiuksia käsitellä hänessä synnyttämiäni tunteita? Voisiko kohtaamisellamme olla jotain ikäviä seurauksia minun kannaltani?

Ajatukset myllersivät päässäni ja nukuin yöni huonosti.

Vasta aamuinen tekstiviesti päästi minut piinasta. Nainen oli lähtenyt maksamatta, enkä minäkään ollut muista-

nut laskuttaa. Hän kyseli tilinumeroani tai muuta ehdotusta siitä miten maksu hoidettaisiin.

Läpinäkyvä yritys. Se todisti minulle, että nainen oli päättänyt ottaa vastuuta tunteistaan. Hän ei kuitenkaan kehdannut tunnustaa sitä suoraan, vaan kietoi asian muodollisuuden verhoon.

Ehdotin naiselle, että hän tulisi käymään vastaanotollani seuraavalla viikolla.

Hän sanoi yrittävänsä.

Epämääräinen ilmaisu häiritsi minua, mutta jos painostaisin, hän saattaisi perääntyä. Sovimme, että hän varmistaa tulonsa viimeistään päivää ennen.

Tuleva viikko oli elämäni pisin. Tuntui siltä, että aika oli pysähtynyt. Useampaan kertaan ehdin harmitella, että minulla oli vastaanottoaika vain torstaisin. Periaatteessa olisin voinut sopia tapaamisen johonkin muuhunkin tilaan, mutta en halunnut vaikuttaa liian innokkaalta. Naiselle ei pitänyt antaa mielikuvaa siitä, että olin häneen heikkona.

Minun ei koskaan ollut tarvinnut juosta tyttöjen perässä, enkä aloittaisi nyt. Ja loppujen lopuksi en tiennyt naisesta muuta kuin että hänellä oli upea kroppa ja meillä jonkinlainen karmallinen yhteys. Vaikka nainen oli kertonut minulle paljon henkilökohtaisista asioistaan, minulla ei ollut mitään käsitystä siitä mitä muuta hän elämässään teki.

Google-haku tuotti joitakin mielenkiintoisia tuloksia. Naisen nimellä löytyi yhteensä 3 634 osumaa. Hänellä oli sen verran erikoinen nimi yhdistelmä, ettei siitä voinut erehtyä.

Sain selville, että nainen oli vegaani. Se oli henkisiä päämääriä ajatellen erittäin hyvä. Itsekin olen kasvissyöjä spiritualistisista syistä. Useimmat ihmiset eivät käsitä sitä, mutta

samalla kun ruoka ravitsee kehon, se ravitsee myös sielun. Ruuassa oleva energia yhdistyy meidän energiakehoomme. Kun ymmärtää tämän, ajatus kuolleen eläimen syömisestä alkaa tuntua vastenmieliseltä.

Osumia tuli myös useista keskustelufoorumeista. Etenkin vihreä politiikka tuntui kiinnostavan naista. Sen ohella hän keskusteli kirjallisuudesta ja piti omaa askartelublogia. Rakkaimpana harrastuksenaan hän mainitsi runojen rustaamisen.

Naisen nimi löytyi lisäksi lukuisista kokouspöytäkirjoista ja lehdistötiedotteista.

Saatuana nykyisen pestinsä maan suurimpiin ympäristöjärjestöihin kuuluvan organisaation tiedottajana naisesta oli tehty henkilöhaastattelu Vihreään Lankaan. Paikalla oli ollut kolmisenkymmentä muuta hakijaa, mutta nainen oli hallituksen mielestä ollut ylivoimaisesti paras, jutussa hehkutettiin, vaikkei hänellä tiedottajan papereita ollutkaan.

Nainen väitti tehneensä aina kovasti töitä ja uskoi tämän tosiasian vakuuttaneen työnantajan. Hän kertoi, ettei hän itsekään rankkaa ihmisiä koulutuksen perusteella, mutta muisti kuitenkin mainita valmistuneensa sosiologian laitokselta maisteriksi ennätysajassa oivallisin arvosanoin.

Artikkeli jätti minuun ristiriitaisen tunteen. Ihan niin kuin nainen kerskailisi sellaisella vaatimattomuudella, mitä häneltä tosi asiassa puuttui.

Torstai-iltapäivä kääntyi iltaan. Nainen oli ehdottanut pistäytyvänsä heti töidensä jälkeen ja odotin häntä saapuvaksi hetkenä minä hyvänsä. Kun kello soi, olin ovella vastassa.

Hän tervehti minua hillitysti ja seurasi minua peremmälle hoituhuoneeseen. Takkia riisumatta hän kaiveli lompakon esiin repustaan.

Nostin käteni torjuvasti. Antaa olla.

Nainen näytti kysyvältä. Tätä vartenhan hän oli tänne tullut.

Vastasin, että sen ehtii myöhemminkin. Jutellaan ensin.

Mistä minä halusin puhua?

Ihan vaan kuulumisia. Ei kai hänellä ollut mikään kiire?

Tarjouduin ottamaan naisen takin ja ohjasin hänet istumaan hoituhuoneen ainoalle tuolille. Itse asetuin häntä vastapäätä hierontapöydälle. Välillemme muodostui odotettava hiljaisuus.

Nainen istui jalat vierekkäin, selkä suorana. Viimeksi valtoimenaan leijunut tukka oli kiedottu nutturalle ja vaateetus haiskahti toimistolle. Hänen virallinen ulkokuorensa oli kuin suojamuuri. Älä tule liian lähelle.

Tämä oli naisen tapa puolustautua tunteiltaan. Hänen viimekertainen kiihottumisensa hävetti häntä ja hän taisteli sitä vastaan leikkimällä kylmää. Mutta minä saisin hänet kyllä lämpenemään.

Kaadoin naiselle teetä. Pyysin häntä kertomaan päivästään.

Nainen vastasi harvasanaisesti. Ihan normipäivä toimistolla. Ei siitä riittänyt hirveästi kerrottavaa.

Stressiä?

Nainen nyökkäsi. Mutta se kuului asiaan. Se oli hänen työnsä.

Katsoin häntä myötätuntoisesti ja nojauduin hieman lähemmäksi.

Minä voisin helpottaa naisen oloa, jos hän tahtoi. Se oli minun työni.

Nainen katsoi minua epäröiden, mutta ei vetäytynyt fyysisesti. Tämä oli hyvä merkki.

Kiitos, mutta se ei ollut tarpeen, hän sanoi.

Eikö?

Nainen liikutteli hermostuneesti käsiään sylissään. Hänen ei olisi pitänyt valittaa.

Kaikessa hiljaisuudessa olin noussut hoitopöydältä. Nyt kyykistyin hänen viereensä.

Miksei? Minun kokemukseni mukaan asioista puhuminen monesti helpotti. Minulla oli aikaa.

Alaviistosta asemastani käsin pystyin pyydystämään hänen välttelevän katseensa.

Kolmen sekunnin epäröinnin jälkeen nainen antoi huokausten periksi. Tuntui, että kaikki hommat kaatuivat niskaan. Olisi pitänyt olla kolmessa paikassa samaan aikaan. Mutta kaipa hän siihen tottuisi. Hän oli vielä uusi tässä tehtävässä ja alku oli aina vaikein.

Keskustelumme lomassa nainen oli tyhjentänyt teekuppinsa. Tarjosin hänelle lisää juotavaa, mutta hän kieltäytyi siitä. Hän ojensi minulle mukinsa ja kun tartuin siihen, annoin käteni sipaista hänen kättään, kuin ohimennen. Tunsin kuinka hän väreili kosketuksestani. Aika oli kypsä.

Vilautin naiselle hurmaavimman hymyni. Avun pyytäminen ei ollut mikään häpeä, mutta säästäisin hänet siltä. Mitä jos hän nyt vaan kipuaisi penkille? Minun mielikseni. Ei mitään yllätyksiä. Lupasin.

Kun olin valmis naisen kanssa, seuraava asiakas oli odottanut melkein puoli tuntia. Minun puolestani hän olisi saanut odottaa vaikka maailman tappiin. Halusin pitää naisen luonani niin kauan kuin mahdollista. Hän oli ihana, ihmeellinen olento.

Ei ollut mikään sattuma, että tiemme olivat kohdanneet. Minulla oli jo jonkin aikaa ollut tilauksessa nainen, joka

ilmentäisi Jumaluuden feminiinistä puolta. Ehkä tämä oli Hän?

Peilinä nainen oli kirkas. Selvä ja puhdas. Hänen sisäinen viattomuutensa ja hauras, mutta vahva energia, joka häntä ympäröi, saivat minut näkemään itseni selvemmin.

Minua harmitti, että nainen oli tullut niin aikaisin. Varaisin hänelle illan viimeisen ajan ensi kerralla, jotta saisimme olla rauhassa.

Energeettisesti hän oli tosi heikoissa kantimissa. Ennen hoitoa hän oli ollut kuin nuupahtanut huonekasvi. Nyt hän hohti.

Hoitopöydälle noustessaan nainen oli valittanut vatsakivuista. Kipuilu johtui siitä, että hän oli täynnä purkamattomia tunteita.

Hoidon lopuksi selitin tämän kaiken hänelle. Kerroin myös, että naisen sydänchakran kohdalla oli tukos ja kysyin, halusiko hän oppia rakastamaan.

Soma punastus levisi naisen kasvoille. Se kertoi enemmän kuin mitkään sanat. Kiireesti hän puki takkia ylleen, jotten huomaisi hänen hämmennystään.

Nainen oli jo ehtinyt ovelle, kun hän kääntyi takaisin.

Maksu! Se oli jälleen unohtunut.

Vastasin hänelle, että pidetään se niin. Seuraamalla sydäntä velatkin muuttuvat saataviksi.

2

Nainen saapui hyvissä ajoin ennen kahdeksaa. Kuulin kuinka joku tytöistä avasi oven ja kysyi kenelle hänellä oli aika. Minulla oli vielä edellinen hoito kesken, mutta en voinut olla pistäytymättä eteisessä.

Naisen kirkkaanpunainen hymy näytti jännittyneeltä. Pyysin häntä odottamaan pienen hetken, ja hän laski täyteen sullotun reppunsa odotushuoneen tuolille.

Asiakkaan lähdettyä kävin pesemässä käsiäni huoneen takaosassa sijaitsevassa pesupisteessä. Lavuaarin yläpuolella roikkuvasta pyöreästä peilistä hauskannäköinen mies tarkkaili minua sinisillä silmillään tummien kulmien alta. Valkoisen intianpuuvillapaitani kaksi ylintä nappia oli auki, ja jos katsoi oikein tarkkaan, saattoi erottaa hieman vaaleata rintakarvoitusta kaula-aukon alaosassa.

Vedin sormet puolipitkien hiusteni lävitse ja kiinnitin ne löysälle ponnarille niskaan. Lisäsin pari tippaa eteeristä öljysekoitusta leukapieliini. Villiruusua, kauraa ja myskiä. Lopuksi tarkistin vielä, että housuni istuivat hyvin taka-puolesta. Olin valmis vastaanottamaan naisen.

Ovelle astumatta huhuilin häntä käymään sisään.

Hetkeä myöhemmin hän tulikin, mutta jäi päättämättömästi seisomaan oven viereen käsivarret ristissä rinnan päällä. Olkapäät olivat painuksissa ikään kuin hän olisi yrittänyt tekeytyä pienemmäksi. Liikuttavan kömpelö sisään-tulo.

Kysyin vointia ja hän vakuutti hänelle kuuluvan ihan hyvää, vaikka kehonkieli puhui aivan toista.

Huomautin hänelle asiasta ja hän häkeltyi silmin nähden. Nautin siitä kun saan ihmiset pois tasapainostaan. Sosiaalinen naamio tipahtaa hetkeksi ja silloin paljastuu heidän todellinen minänsä.

Kehotin häntä hyppäämään psykologin penkille.

Nainen asettui pitkälleen.

Tällä kertaa minun ei tarvinnut kuin hipaista häntä niin kaikki padot murtuivat.

Kuluneen viikon aikana nainen oli viettänyt unettomia öitä. Minun takiani.

Hän odotti selvästi minun sanovan tähän jotain, mutta en halunnut tehdä tilannetta hänelle liian helpoksi. Myötätuntoisen kysyvällä katseellani pakotin hänet jatkamaan.

Nainen sanoi minun hämmentävän häntä.

Minun oli vaikea pysyä vakavana. Tämä ei ollut mitenkään ainutlaatuista. Jo nuorena olin huomannut minkälainen vaikutus minulla on vastakkaiseen sukupuoleen. Ainoa asia mikä tässä naisessa oli uutta, oli hänen äärimäinen herkkyytensä ja avoimuutensa.

Nainen halusi minun tietävän, että tällainen käytös ei ollut hänelle ominaista. Hän oli järki-ihminen. Kun hän tuli luokseni messuilla, se oli ensimmäinen kerta kun hän kokeili energiahoitoja. Hän ei varsinaisesti uskonut mihinkään yliluonnolliseen. Tiedeuskovaisen perheen kasvattina hän oli kuitenkin jo pitkään kaivannut elämäänsä jonkin-

laista hengellistä ulottuvuutta ja viime aikoina tämä tunne oli voimistunut.

Mitä hän tarkkaan ottaen kaipasi?

Sitä hän ei varmuudella tiennyt, mutta hän tunsii tarvitse-
vansa kipeästi muutosta nykyiseen.

Aloitin hoidon, mutta hän jatkoi puhumista. Kuuntelin
kun hän selosti valheista, petollisuudesta, ihmisten manipu-
loimisesta hänen tahtoonsa. Ääni oli vieras, mutta asiat tut-
tuja. Otteita omasta elämästäni.

Keskeytin työni ja kysyin haluaako hän minulta jotain.

Hän vastasi myöntävästi.

Kysyin mitä hän minulta haluaa.

Hän sanoi, ettei tiedä, muttei mitään sellaista mitä minä
en hänelle halua antaa.

Nyökyttelin mietteläästi.

Hitaasti nainen nousi istumaan. Sitten hän tiedusteli ha-
luanko minä häneltä jotain.

Vastasin kielteisesti.

En minä häneltä mitään halunnut. Halusin häntä. Tätä
en kuitenkaan hänelle kertoisi.

Vastaus ei näyttänyt olevan naiselle mieleen. Hän käänsi
päänsä minusta pois päin, mutta ehdin nähdä punan nou-
sevan poskille.

Saatoin aavistaa, että hänellä oli hyvin voimakas ego.
Siinä mielessä hän muistutti minua, sellaisena kuin minä
olin ennen kuin aloin elää totuudessa. Murtaisimme sen yh-
dessä. Kaikki uskomukset ovat illuusioita ja ego on näiden
harhakuvien lähde, mekanismi, joka tuottaa niitä. Kun ego
on lyöty sirpaleiksi, jäljelle jää vain totuus.

Kerroin hänelle, että totuudessa eläjänä en siedä valhetta.
Kerroin, etten päästä ketään helpolla. Jos hän valehtelee, se
heijastuu meidän väleihimme.

Hän vain nyökkäsi.

En ollut vakuuttunut siitä, että reaktio oli vilpitön. Edellisessä suhteessaan nainen oli pettänyt kumppaniaan käytännössä joka tilaisuuden tullen. Ja tilaisuuksiahan oli riittänyt. Nainen tuntui jopa olevan hieman ylpeä neuvokkudestaan. Siihen oli saatava muutos.

Silitin naisen kättä kannustavasti ja pyysin häntä kertomaan tarkemmin pettämisistään. Tästä ei päästäisi yli eikä ympäri muuten kuin puhumalla asiat halki. On aivan eri asia käsitellä ja voittaa, kuin lakaista maton alle ja unohtaa. Vapautuaksemme menneistä meidän on kohdattava kaikki pelottava ja päästettävä siitä irti.

Nainen loi katseensa maahan ja huokaisi. Sitten hän alkoi puhua.

Pettämisen siemen kai iti hänessä valmiiksi, mutta laidan yli mentiin vasta sen jälkeen kun kihlattu yllytti häntä siihen, hän sanoi. Kumppani oli kutsunut häntä nymfomaaniksi ja sanonut, että häntä tyydyttämään tarvittaisiin neljä miestä.

Kun nainen leikillään oli kysynyt ketkä neljä, mies oli listannut itsensä lisäksi muutaman kaverinsa.

Katsoin naista epäuskoisesti. Eikö hän ymmärtänyt sarkasmia?

Ymmärsi kyllä, mutta miehen äänensävy oli saanut naisen ihmettelemään oliko mies sittenkin tosissaan.

Pudistin päätäni. Tämä oli tyypillistä käytöstä ihmiseltä, jolla on itseprosessi kesken. Ei olla valmiita ottamaan vastuuta omista teoista, vaan syytetään muita.

Kysyin naiselta oliko mies kehottanut häntä menemään sänkyyn ystäviensä kanssa. Oliko hän jotenkin painostanut naista toimimaan näin?

Naisen kasvoista paistoi syyllisyys ja uhma.

Ei, hän vastasi. Mutta kihlattu ei myöskään ollut tehnyt mitään estääkseen naista ajautumasta vieraisiin syleihin.

Päästin syvän huokauksen. Vilkuilematta naiseen kävelin ikkunan ääreen. Ulkona oli pilkkopimeätä ja ikkunalasiin piirtyvä heijastus hoituhuoneesta oli harvinaisen terävä.

Nainen tuijotti selkätauluani ja liikahteli epävarmasti hoitopöydällä, jolla hän edelleen istui. Hän näytti odottavan jonkinlaista merkkiä minulta.

Minuutit kuluivat.

Kuulin naisen hengityksen tihenevän kun hän keräsi rohkeutta puhuakseen. Tiedostamattaan hän hankasi käsiään vastakkain niin kuin olisi pessyt niitä.

Hitaasti käännyn naiseen päin. Käsien vääntely loppui.

Sanoin naiselle, että hänen on oltava ehdottoman rehellinen jos hän haluaa minun apuani. Muuten en pystyisi autamaan häntä. Kehotin häntä harkitsemaan sanojaan perusteellisesti ennen kuin hän vastaisi seuraavaan kysymykseen.

Nainen nyökkäsi.

Kysyin uskoiko hän todellakin siihen mitä hän äsken oli sanonut minulle. Oliko hänen mielestään tosiaankin miehen tehtävä huolehtia siitä, ettei hän juokse vieraissa.

Sanani kolahtivat naisen egoon niin että räsähti, ja hänen otsaansa ilmestyi loukkaantunut ryppe.

Ei hän ollut ylpeä tekemisistään, hän sanoi, mutta suhteesta huolehtiminen oli hänestä molempien tehtävä. Jos miehen mielestä suhteen eteen ei tarvinnut tehdä mitään, hän ei nähnyt miksi hänen yksinään pitäisi kantaa koko taakkaa sen toimivuudesta.

Huomasin, että hän oli hyvin kiihtynyt. Hänen kätensä tärisivät ja hän painoi huulensa tiukasti yhteen.

Sanoin naiselle, että minä olen hänen puolellaan. Jotta osaisin auttaa häntä, hänen olisi kuitenkin lakattava valeh-

Onnen tiellä on vain yksi este. Ego. Tämä mies tietää sen. Kun hän laskee kätensä ihollesi, ei mikään enää ole kuin ennen. Luontaisterapeutina hän auttaa kaikkia, mutta erityiskohtelun häneltä saa vain se henkeäsalpaava nainen, joka vaikuttaa melkein yhtä lumoavalta kuin mies itse. Tämä on tarina siitä, kun nainen astuu hänen elämäänsä.

Rentoudu, avaa sydämesi. Täydellinen hoito ottaa aikansa. Kunhan minuutesi vain on murskattu, muutos voi alkaa.

Viileän pirullinen esikoisromaani kutkuttaa lukijan sisäistä pikku psykopaattia.

